

Hồi 9

Bí Mật Hồng Liên

Tường Phong hồi tỉnh, chàng nhận ra mình đang nằm trên một phiến đá trên bãi bằng Sinh Tử vực. Chàng dụi mắt, không thể tin được, cứ như thời gian vừa qua chàng đã chìm vào một giấc chiêm bao, và khi tỉnh dậy thì không khỏi ngỡ ngàng. Một điều lạ lùng hơn khi Trường Phong thử vận chuyển chân khí thì nhận ra khí lực thông huyền đại huyết, chẳng có cản trở nào.

Trường Phong bật ngồi dậy. Đứng cách chàng ba trượng là một nữ nhân, mái tóc đen tuyền xoắn dài ngang đến thắt lưng. Nàng như đang thả tầm mắt nhìn vào cõi hư vô, dưới đáy Sinh Tử vực.

Trường Phong gọi khẽ:

- Cô nương...

Nàng quay lại. Trường Phong ngỡ ngàng khi đối mặt với nàng. Nữ nhân đó chính là Vương Đình Phụng.

Đình Phụng thả bước lại đứng cạnh bên Trường Phong, nàng hỏi:

- Công tử thấy trong người thế nào?

- Tại hạ thấy rất khỏe.

- Thế thì tốt rồi.

Trường Phong hỏi:

- Vương cô nương sao lại ở đây? Phải chăng cô nương đã...

Đình Phụng mỉm cười:

- Công tử quá say, tiểu nữ sợ công tử bị cảm hàn.

Trường Phong lắc đầu, nói như trong mơ:

- Nàng đâu rồi?

Đình Phụng nheo mày:

- Nàng nào? Công tử muốn nói đến ai?

Trường Phong đỏ mặt nói:

- Tại hạ muốn hỏi vị tiểu thư đã cùng với tại hạ đối ẩm.
- Ta không biết người đó.

Đình Phụng đặt ba ngón tay vào mạch môn Trường Phong. Vẻ mặt của nàng thoáng đanh lại:

- Những ngày vừa qua công tử đã dụng đến chân khí rất nhiều phải không?

Trường Phong gật đầu. Chàng liền thuật lại cuộc hội ngộ của Tứ đại kỳ nhân, nhưng giấu thân phận Huyết Ảnh Ma Tôn của mình.

Vương Đình Phụng buông tay ra khỏi mạch môn Trường Phong nói:

- Vạn Hóa Đạo Tử, Thiên Ma Thế Vương và Võ Thánh đã bị Bạch Liên giáo cầm chế rồi, chỉ còn lại Huyết Ảnh Ma Tôn thôi.

Trường Phong ngạc nhiên hỏi lại Vương Đình Phụng:

- Vương cô nương nói ba vị đại kỳ nhân kia đã bị Bạch Liên thánh cô khống chế?
- Không sai.
- Tại sao Bạch Liên thánh cô lại khống chế họ?
- Vì họ giữ những nhánh Hồng Liên.

Một lần nữa Trường Phong nghe Vương Đình Phụng nhắc đến Hồng Liên. Vậy chắc chắn Hồng Liên là một báu vật có một không hai trong giang hồ.

Chàng liền hỏi:

- Hồng Liên quan trọng như thế nào mà Bạch Liên thánh cô quan trọng như vậy?

Vương Đình Phụng nhìn chàng:

- Công tử không biết báu vật Hồng Liên à?

Trường Phong lắc đầu:

- Tại hạ chưa hề nghe nói đến Hồng Liên, sau này mới nghe Tứ đại kỳ nhân nhắc đến, và bây giờ đến Vương cô nương.

Vương Đình Phụng thở ra. Nàng ngắm nhìn bầu trời đầy sao. Nhìn khuôn mặt của nàng, xem ra có một nỗi ân sâu nặng trĩu.

Trường Phong liền hỏi:

- Có lẽ Vương tiểu thư biết bí mật của Hồng Liên?

Đình Phụng gật đầu:

- Tiểu nữ có biết qua.

- Vương cô nương có thể cho tại hạ biết được không?

Đình Phụng thở ra, rồi nói:

- Đáng ra Hồng Liên đừng xuất hiện.

Nàng quay lại nhìn Trường Phong, nhưng nói như nói với mình:

- Đã là con người thì có lòng tham, và chắc chắn không nhiều thì ít, cũng bị chữ tham chi phối.

Vương Đình Phụng thở dài một tiếng nữa.

Trường Phong liền hỏi nàng:

- Hình như cô nương đang có tâm trạng?

Đình Phụng mỉm cười:

- Cũng như bao nhiêu người khác thôi.

- Cô nương cũng bị Hồng Liên cám dỗ.

Nàng lắc đầu:

- Hồng Liên không cám dỗ được tiểu nữ, nhưng nó lại khiến tiểu nữ bận tâm, rồi đây không biết kết cục sẽ ra sao?

- Tại hạ thì không màng đến Hồng Liên, nhưng lại có tâm trạng khác.

- Tiểu nữ biết công tử nặng mối huyết thù Ngọc Bảo.

Nàng nhìn chàng rồi lắc đầu tiếp:

- Theo ý Đình Phụng, công tử hãy quên mối thù đó đi.

- Tại sao ta phải quên? Làm sao Trường Phong có thể xóa được trong đầu cảnh mẫu thân một mình toi tả đứng giữa bầy quần hồ.

- Chúng ta chỉ tự trói mình vào những nghịch cảnh mà thôi.

- Vương tiểu thư muốn khuyên ta từ bỏ huyết hận đấy à?

Âu Trường Phong vừa nói vừa chực quay lưng bỏ đi, nhưng Đinh Phụng đã gọi giật chàng lại:

- Âu công tử...

- Vương cô nương còn muốn khuyên nhủ gì nữa. Một trăm ngày nữa ta đã chết rồi, hiện tại Trường Phong đã hoang phí hết bay ngày rồi, mà huyết thù thì chưa trả được. Tại hạ xin cáo biệt.

Chàng lại dợm bước, Đinh Phụng giang tay ra cản lại:

- Âu công tử không muốn nghe bí mật Hồng Liên sao?

Trường Phong lắc đầu:

- Tại hạ không màng đến báu vật Hồng Liên.

Chàng lạnh nhạt tiếp:

- Đa tạ Vương cô nương đã có ý tốt với Trường Phong.

Trường Phong dứt câu, điểm mũi giày băng mình đi.

Vương Đinh Phụng nói theo chàng:

- Nếu công tử không màng đến Hồng Liên thì không nên thành thân với Hoàng Thúy Nga.

Trường Phong đang phi thân nghe nàng nói, thoáng chậm bước. Chàng thắc mắc, tại sao Vương Đinh Phụng lại ngăn cản mình thành thân với Hoàng Thúy Nga.

Chàng lẩm nhẩm: "Thật là rắc rối, mình chẳng biết gì cả".

Chạy độ ba dặm, suy nghĩ sao, Trường Phong quay trở lại bãi bằng Sinh Tử vực. Ý niệm trong đầu chàng là muốn tìm hiểu bí mật Hồng Liên.

oOo

Khi Trường Phong bỏ đi, Vương Đinh Phụng còn lại một mình trên bãi bằng Sinh Tử vực. Nàng nhìn theo bóng Trường Phong đến khi chàng khuất hẳn mới nấc nhẹ một tiếng. Theo tiếng nấc, hai hạt lệ rướm ra rịn ngay trên khóe mắt nàng.

Nàng bặm môi, cố nén sự uất nghẹn vào trong, thốn thức nói:

- Ông trời ơi... Làm cách gì để chàng hiểu được lòng con.

Một chiếc bóng lướt nhẹ đến sau lưng Đình Phụng. Người vừa xuất hiện chính là Bạch Liên thánh cô. Thánh cô vẫn trong bộ trang y trắng, dáng vóc thon thả ngõ tiên nữ lạc xuống trần gian, và chân diệp mục vẫn giấu sau tấm lụa hồng.

Thánh cô buông một câu lạnh nhạt:

- Kẻ đa tình sẽ khổ vì tình. Nữ nhân đa tình lại càng lụy khổ hơn.

Vương Đình Phụng nghe tiếng Bạch Liên thánh cô, mặt đã thất sắc. Nàng không dám quay lại mà gục mặt xuống.

Thánh cô hừ một tiếng:

- Ngươi không dám quay mặt lại đối diện với ta.

Lời của Bạch Liên thánh cô như một mệnh lệnh, bắt Đình Phụng phải quay mặt lại đối nhân.

Thánh cô hừ một tiếng, rồi nói:

- Ngươi đã yêu gã công tử Âu Trường Phong?

Đình Phụng im lặng, gật đầu nhẹ.

Bạch Liên thánh cô hỏi gần từng tiếng:

- Tại sao ngươi phải yêu? Ngươi không thể không yêu được à?

Thánh cô nâng cằm Vương Đình Phụng, gần giọng:

- Muốn sống thì ngươi phải yêu sao? Không yêu ngươi không sống được sao?

Đình Phụng nấc nhẹ một tiếng.

Thánh cô hỏi giật giọng:

- Tại sao ngươi khóc? Phải chăng ngươi đang hối tiếc vì gã Âu Trường Phong bỏ đi, không màng đến tâm tình của ngươi? Hừ... ta không ngờ ngươi lại đa tình và ẻo lả đến độ như vậy.

Bạch Liên thánh cô năm ngón tay bóp mạnh vào cằm Đình Phụng, nâng mặt nàng lên rồi nói:

- Chẳng lẽ bây giờ ta lại trừng phạt ngươi. Đình Phụng... Ngươi nên nhớ trên đời này chẳng có gã nam nhân nào chung tình, cũng chẳng có ai là người chính nhân quân tử. Ngươi nên nhớ lấy điều đó.

Bạch Liên thánh cô buông tay khỏi chiếc cầm Đình Phụng tiếp:

- Người biết nhiều quá, đáng lý ra ta đã thành toàn cho người mới phải.

Bạch Liên thánh cô lại thở dài tiếp:

- Nhưng ta chưa nỡ xuống tay thôi. Người hãy liệu đấy, nếu tất cả tâm huyết của ta bị lộ ra ngoài thì người sẽ là người đầu tiên chết dưới tay ta. Hiểu chưa?

Đình Phụng cúi gằm mặt nói nhỏ:

- Mọii sẽ không lộ ra ngoài nhưng mọii chỉ xin tử tử...

- Người xin điều gì?

- Tử tử hãy tha mạng cho Âu Trường Phong.

Cặp lông mày vòng nguyệt mông tang của Bạch Liên thánh cô cau hăn lại. Bất chợt Thánh cô ngửa mặt cười the thé. Cất tràng cười đó, Thánh cô rít giọng nói:

- Nếu ta tự thành nguyện ước, thì sẽ tha mạng cho Âu Trường Phong. Và không những thế ta còn kết hợp người với gã, nhưng nhất định các người đừng bao giờ cho ta thấy mặt.

Nói đến đây, Thánh cô chợt quay mặt nhìn về phía con đường độc đạo dẫn lên Sinh Tử vực. Chiếc bóng nho sinh của Âu Trường Phong thấp thoáng, Thánh cô liền nói với Vương Đình Phụng:

- Người đừng vì chữ tình quá nặng mà chuốc họa vào thân. Hãy nhìn về phía trước, chứ đừng lụy bởi một gã nam nhân.

Thánh cô dứt lời, nhẹ lắc mình, thân ảnh đã phiêu bồng băng luôn xuống Sinh Tử vực. Có lẽ Thánh cô đã quá biết đáy vực có ngọn cuồng phong lúc nào cũng thổi lên chẳng khác tấm lưới vô hình đón mình.

Thân ảnh Thánh cô vừa khuất dưới vực sâu hun hút, Trường Phong đã xuất hiện.

Chàng nhận ra vẻ mặt Đình Phụng có phần khác lạ nên lên tiếng định nói:

- Vương cô nương...

Đình Phụng ngược lên nhìn chàng:

- Công tử. Sao công tử lại quay trở lại?

- Tại hạ có một vài điều thắc mắc, muốn hỏi Vương cô nương?

- Phải công tử muốn hỏi về bí mật của Hồng Liên?

Trường Phong lắc đầu:

- Tại hạ không hỏi về Hồng Liên. Mà chỉ thắc mắc, sao Vương cô nương lại ngăn cản không cho tại hạ thành thân với Hoàng Thúy Nga?

Đình Phụng nhìn Trường Phong bằng cặp mắt ủ dột. Nàng từ từ quay mặt nhìn xuống đất vực nói:

- Phải công tử đã gặp bang chủ Tàn Khuyết môn và phu nhân?
- Đúng như vậy.
- Công tử không nhận ra chân diện mục của họ à?
- Tất nhiên tại hạ nhận ra chứ.
- Công tử không thấy họ có diện mục tàn khuyết sao?
- Tất nhiên là thấy, nhưng chẳng lẽ cha mẹ xấu lại là cái tội cho con mình sao. Với lại tại hạ đã hứa với một người sẽ thành thân với Hoàng Thúy Nga.

Đình Phụng cười khẩy một tiếng nói:

- Người công tử phát lời hứa chắc là một nữ nhân có sắc đẹp không một nữ nhân nào trên giang hồ bì kịp.

- Đúng như vậy.

Trường Phong bước đến bên cạnh Vương Đình Phụng hỏi:

- Vương cô nương biết cô gái ấy?

Đình Phụng lắc đầu:

- Ta không biết.

Nàng liếc xéo qua Trường Phong rồi nói:

- Hình như trái tim của công tử đã khắc sâu hình cô gái đó rồi?

Trường Phong gật đầu:

- Đúng... Ta đã yêu nàng. Nhưng không biết nàng có để mắt đến ta không?

Không biết vô tình hay hoài nhớ mà Trường Phong đặt tay vào túi phấn của thiếu nữ cung trang đã trao cho chàng.

Đình Phụng thở dài:

- Tiểu nữ cầu cho công tử sớm tụ thành duyên phận.

Trường Phong lắc đầu:

- Tại hạ yêu nàng, nhưng nàng lại khẩn khoản tại hạ thành thân với Hoàng Thúy Nga.
- Công tử đã hứa với nàng sẽ thành thân với Hoàng Thúy Nga?

- Tại hạ đã hứa. Nhưng nếu thành thân với Hoàng Thúy Nga, ái nữ của bang chủ Tàn Khuyết môn Hoàng Minh Vũ và Khắc Tuệ Mai, thì làm sao tự thành duyên phận được.

Đình Phụng bậm môi. Nàng ngắm nhìn Trường Phong, rồi buông một lời lạnh nhạt:

- Nam nhân chả mấy người hiểu được lòng nữ nhân.
- Cô nương nói vậy có ý gì?

Đình Phụng cười khẩy một tiếng:

- Âu công tử đã yêu, tất phải hành động vì tình yêu đó. Công tử đã hứa với người yêu của mình sẽ thành thân với ái nữ Hoàng bang chủ, thì hãy đi tìm Hoàng Thúy Nga mà thành thân, tôi chúc công tử hạnh phúc.

Đình Phụng nhìn Trường Phong như muốn thấu tóm hình ảnh của chàng vào hai con người. Nàng thở dài một tiếng rồi nói:

- Kiếu từ.

Đình Phụng thả bước xuống Sinh Tử vực.

Chưa hiểu thấu sự tình, Trường Phong đâu thể để Đình Phụng ra đi được. Chàng phi thân như cơn gió thoảng chắn ngang đường đi của Đình Phụng.

Đình Phụng gằn giọng:

- Âu công tử muốn gì, sao lại chặn đường người ta?
- Tại hạ muốn hỏi Vương cô nương một điều.
- Vương Đình Phụng này chẳng có điều gì nói với công tử cả. Nếu công tử có thắc mắc điều gì thì đi tìm cô gái mà công tử đã yêu mà thôi. Nếu không gặp nàng thì đi tìm Hoàng tiểu thư.

Trường Phong cau mày:

- Tại hạ muốn hỏi tại sao Vương cô nương lại ngăn không cho tại hạ thành thân với Hoàng Thúy Nga?

- Chuyện của công tử thì công tử quyết định. Đình Phụng này không ngăn cản hay chen vào.

Nàng vừa nói vừa đẩy Trường Phong dạt qua một bên, giọng nàng đầy uất hận:

- Hãy tránh đường cho ta đi.

Trường Phong nắm tay Đình Phụng nói:

- Tại hạ biết, có một ẩn ý gì đó, Vương cô nương không muốn nói ra.

- Đình Phụng này chẳng có ẩn ý gì cả.

Đình Phụng giật tay lại.

Trường Phong hỏi gần:

- Tại sao Vương cô nương cản không cho tại hạ thành thân với Hoàng Thúy Nga.

Đình Phụng sa sầm mặt xuống:

- Thành thân hay không thành thân là chuyện của Âu công tử, không can dự đến Đình Phụng.

Nàng lại hừ một tiếng, giọng lạnh lùng:

- Tránh ra cho ta đi.

- Tại hạ không cho cô nương đi, khi chưa giải khai được thắc mắc trong đầu.

Đình Phụng nguýt chàng:

- Có thắc mắc gì, công tử đi hỏi người tình của mình còn Đình Phụng không muốn chen vào chuyện thiên hạ. Bây giờ... ta muốn sống một mình.

Đình Phụng nghiêng răng, xăm xăm bước thẳng tới trước.

Trường Phong gần giọng:

- Vương cô nương không giải đáp cho tại hạ, thì đừng trách tại hạ mạnh tay.

Trường Phong vừa nói vừa trở cầm nã thủ chộp vào hổ khẩu Vương Đình Phụng. Thế chộp của chàng rất tầm thường như một kẻ không biết võ công, nhưng hổ khẩu của Đình Phụng đã bị cầm nã thủ của Trường Phong bắt dễ dàng.

Trường Phong hơi ngơ ngác khi thấy Đình Phụng chẳng hề phản ứng.

Chàng gắt giọng:

- Vương cô nương có chịu giải đáp những thắc mắc của tại hạ không?

Đình Phụng nhìn thẳng vào mặt Trường Phong:

- Một nam nhân như công tử lại bức ép một nữ nhi không biết chút võ công như ta sao?

Trường Phong hơi ngó người. Chàng không ngờ Đinh Phụng lại chẳng biết chút võ công gì. Bán tín bán ngờ, Trường Phong chuyển hóa nội công dụng sức bóp mạnh vào hồ khẩu nang:

- Ai cha...

Đinh Phụng khẽ kêu, lệ tuôn trào hai bên khóe mắt. Nàng thốn thức nói:

- Đinh Phụng đã cứu công tử... Thế mà công tử đối xử như vậy à?

Trường Phong thoáng bối rối, rút tay lại nói:

- Vương cô nương đại xá cho tại hạ.

Đinh Phụng vừa khóc vừa nói:

- Ta hận ngươi... Hận ngươi...

Nàng nói luôn một hơi rồi bỏ chạy.

Trường Phong ngó ngẩn nhìn theo bóng của Vương Đinh Phụng. Trong lòng chàng nổi lên sự thương cảm và sự ân hận qua hành động vừa rồi.

oOo

Vạn Hóa Đạo Tử, Võ Thánh và Thiên Ma Thế Vương bị nhốt chung trong một ngục đá... Mặc dù đã nhốt trong ngục nhưng họ cùng bị xích hai tay hai chân, cổ mang gông. Những người nhốt họ rất cẩn thận sợ những kỳ nhân này sử dụng công lực mà thoát ra ngoài.

Vạn Hóa Đạo Tử nhìn chằm chằm Thiên Ma Thế Vương nói:

- Cũng tại lão quỷ mà ta mới bị nhốt ở đây.

Thiên Ma Thế Vương hừ một tiếng:

- Sao lại là ta?

- Không tại ngươi thì tại ai. Chính cái miệng thúi của ngươi thông báo với Vạn Hóa Đạo Tử này đến họp mặt cố tri tại Sinh Tử vực nên mới xảy ra chuyện ta chui vào cái ngục đá chết tiệt này.

Vạn Hóa Đạo Tử khua sợi xích sắt. Lão vừa khua vừa nhăn nhó:

- Lão phu đã sống gần trăm tuổi rồi, còn đâu bao nhiêu thời gian được sống chứ, thế mà lũ quỷ lại nhốt ta vào đây. Sao số ta xúi quẩy thế này. Đã nhốt rồi, chúng lại bỏ mặc, và đã ba ngày qua, chẳng thí cho chúng ta một chén cơm chay.

Thiên Ma Thế Vương cười nhạt nói:

- Lão có trách thì trách lão trọc kia kìa.

- Người xúi ta đến Sinh Tử vực trong lúc ta đang thưởng ngoạn tại Trung Nam Sơn, thế mà lại trách Võ Thánh. Trách cái nổi gì chứ.

- Người đúng là đạo sĩ thúì, chưa biết gì đã nói nhăng nói cuội. Thứ hỏi nếu không có thông điệp của Thiếu Lâm bắc đẩu Võ Thánh Trí Viễn thiên sư, thì làm sao ta biết có cuộc hội ngộ tại Sinh Tử vực giữa Tứ đại kỳ nhân.

Võ Thánh vừa nghe Thiên Ma Thế Vương nói, liền mở mắt nhìn sừng sững sang lão ma:

- Thiên Ma lão huynh nói gì?

- Ta nói tại lão trọc người đó. Người gửi thông điệp Thiếu Lâm bắc đẩu Võ Thánh hẹn ta đến Sinh Tử vực để minh chứng võ công, thống nhất những nhánh Hồng Liên. Không ngờ lại bỏ độc vào rượu. Người tính chiếm hữu hết những nhánh Hồng Liên.

- A di đà Phật... Thí chủ đừng ngậm máu phun người.

Thiên Ma Thế Vương nhìn sững lại Võ Thánh. Cặp mắt giảo hoạt liếc qua liếc lại, lão hỏi:

- Không phải người thì ai?

- A di đà Phật... Nếu bản tăng có âm mưu hại các vị huynh đệ thì bản tăng sống không thấy mặt trời, chết không được dung thân. Bản tăng hại các vị sao lại cùng một cảnh ngộ như các vị.

Thiên Ma Thế Vương quay sang Vạn Hóa Đạo Tử:

- Lão không hại thì chính thị lão đạo sĩ lùn kia hại chứ chẳng ai. Người là người bán rượu, mà trong rượu có độc, vậy đích thị người có mưu đồ chiếm hữu tất cả những nhánh Hồng Liên làm của riêng mình.

Vạn Hóa Đạo Tử giật nảy lên:

- Miệng người thúì lắm... Miệng người thúì lắm mới nói những điều sằng bậy như vậy. Vạn Hóa Đạo Tử này đường đường là kẻ quang minh chính đại, chưa một lần sử dụng độc công. Thế mà người nói với ta mấy lời đó.

- Biết đâu thời gian đã làm người thay đổi. Trước đây, lão không sử dụng độc nhưng nay lại thích dụng độc thì sao. Trước đây lão lùn là người quang minh chính đại nhưng bây giờ biến thành kẻ tiểu nhân mất rồi.

Vạn Hóa Đạo Tử tròn tròn hai con mắt. Trông bộ mặt méo xệch của lão ai nhìn chắc cũng không ngăn được tràng tiểu ngạo.

Vạn Hóa Đạo Tử bật đứng lên. Lão bật dậy quá mạnh khiến sợi xích khua leng keng, lão nói:

- Mà sao người hạ độc không phải là người. Chính người đúng hơn. Ngày xưa, người từng sử dụng độc kia mà, thì chắc kẻ có ý thâm tóm những nhánh Hồng Liên cũng chính là người chứ không ai khác.

- Ê... lão lùn... miệng người sao giảo hoạt quá. Ta dụng độc mà lại bị trúng độc à? Mà chất độc ta bị trúng phải lại chính là Vô Ảnh Chi Độc. Thứ độc công mà Thiên Ma Thế Vương này lúc sinh thời không bao giờ dùng tới, bởi nó tà môn bá đạo quá.

Võ Thánh chấp tay:

- A di đà Phật... Phật tổ từ bi hỉ xả.

Thiên Ma Thế Vương nghe Võ Thánh đọc Phật hiệu, mặt mày nhăn nhó:

- Lão trọc đủ rồi... đủ rồi đó. Bây giờ mà lão còn niệm Phật. Ta không biết lão niệm đến lúc nào thì mới về cõi Niết Bàn.

Vạn Hóa Đạo Tử đột ngột vỗ tay một cái nói:

- Trong chúng ta không ai hạ độc Vô ảnh, thì chỉ có một người thôi.

Võ Thánh ngược mặt quay sang Vạn Hóa Đạo Tử:

- A di đà Phật... Bàn tăng đang nghĩ đến người đó.

Thiên Ma Thế Vương buột miệng:

- Võ Thánh nghi ngờ người hạ độc công Vô Ảnh muốn hại chúng ta chính là...

Vạn Hóa Đạo Tử khẳng định luôn:

- Chính là hấn... Huyết Ảnh Ma Tôn. Quả thật ta bắt đầu nghi ngờ lão Huyết có âm mưu đen tối. Hình như thời gian khiến chân nguyên của lão không tụ thành mà còn giảm sút, điển hình là hai lần chạm thẳng vào Bát Nhã Thiên chưởng của Võ Thánh, lão đều kém cõi vô cùng.

Võ Thánh gật đầu:

- Bần tăng thấy có sự lạ. Trước kia, Huyết Ảnh Ma Tôn đâu có sút kém như vậy, bần tăng nghĩ sau thời gian ẩn tích công lực của y tiến bộ gấp bội lúc trước và mình chẳng phải là đối thủ của Huyết Ảnh Ma Tôn, nhưng khi giao đấu thì hoàn toàn ngược lại.

Thiên Ma Thế Vương vỗ tay đứng bật dậy:

- Thế thì đúng rồi, chính Huyết Ảnh Ma Tôn đã hạ độc vào rượu để nắm chắc phần thắng nhằm chiếm hữu những nhánh Hồng Liên của chúng ta. Túc chết đi được.

- A di đà Phật... Trời đã không độ kẻ gian. Lão Huyết Ma đó đã bị bần tăng đánh rơi xuống Sinh Tử vực. Ác giả ác báo.

Vạn Hóa Đạo Tử gãi đầu nói:

- Võ Thánh chỉ thấy bằng mắt, mà không chịu suy nghĩ. Nếu Huyết Ảnh lão ma chết, sao chúng ta còn bị giam ở đây. Chắc chắn lão Huyết ma đó còn sống.

Vạn Hóa Đạo Tử vừa nói dứt lời, bụng đã kêu rột một tiếng. Vạn Hóa Đạo Tử nhăn nhó:

- Ui cha... Ba ngày nay lão Huyết bỏ đói chúng ta.

Có lẽ cái đói của Vạn Hóa Đạo Tử nhanh chóng lan sang Thiên Ma Thế Vương và Võ Thánh, Thiên Ma Thế Vương đặt tay lên bụng nhăn nhó:

- Ta cũng bắt đầu thấy đói.

Lão ma nuốt luôn một bãi nước bọt, tưởng như lão nuốt một nắm cơm to.

Võ Thánh từ từ nhắm mắt lại, miệng lẩm nhẩm niệm Phật.

Một tràng cười nổi lên khanh khách ngay ngoài cửa nhà lao. Tiếng cười đó như đánh động ba vị kỳ nhân thời trước. Họ cùng một lúc đều hướng cặp mắt ra cửa nhà lao.

Một người có vóc nhỏ nhắn, vận huyết y trùm kín từ đầu đến chân. Y lại đứng xoay lưng về phía nhà lao, nên chẳng ai thấy được chân diện mục.

Mặc dù không thấy chân diện mục, nhưng với trang phục của y thì Thiên Ma Thế Vương, Võ Thánh và Vạn Hóa Đạo Tử cũng biết đó chính là Huyết Ảnh Ma Tôn. Giữa ba người và Huyết Ảnh Ma Tôn đều sinh ra và dọc ngang một thời, ai mà không biết chỉ có Huyết Ảnh Ma Tôn mới có kiểu cách chỉ vận huyết y khi xuất hiện.

Vạn Hóa Đạo Tử khịt mũi nói:

- Lão Huyết... Ngươi cười cái gì... ngươi là người đê tiện, tử thí võ công không quang minh chính đại. Thế mà còn cười.

Người vận huyết y tự xưng là Huyết Ảnh Ma Tôn cười khẩy một tiếng. Y cất tiếng the thé, nghe vừa nham hiểm, vừa cay độc, pha lẫn sự hằn học:

- Làm gì ta lại không cười. Chẳng lẽ ngươi cấm ta cười được sao. Vạn Hóa Đạo Tử... Lão phu đang tự hỏi ngươi nhịn đói, nhịn khát được bao nhiêu ngày nữa.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả, lão xuống giọng:

- Lão Vạn Hóa này thử ngươi chơi chứ, thật ra ta chẳng hề cấm ngươi cười. Chúng ta đã một thời là bạn với nhau thì ngươi đâu nỡ lòng bỏ đói ta, Võ Thánh cùng với Thiên Ma Thế Vương.

Vạn Hóa Đạo Tử xoa tay vào nhau, vừa cười vừa nói:

- Hi hi... Huyết Ảnh Ma Tôn... Vạn Hóa Đạo Tử này biết ngươi là người trung thực... Hi hi... Với để gì ngươi tìm được những người bạn tri kỷ. Thế nào rồi lão cũng thả ba chúng ta thôi.

Huyết Ảnh Ma Tôn khẽ đằng hắng lấy giọng nói:

- Vạn Hóa Đạo Tử... Ta sẽ thả các vị ra, thậm chí còn mở đại yến thết đãi các vị nữa. Nhưng lão phu muốn một điều kiện, chẳng hay ba người có thỏa mãn cho ta không?

Thiên Ma Thế Vương cướp lời Vạn Hóa Đạo Tử:

- Lão Huyết... Ngươi muốn gì... Nói ra đi. Ngươi âm mưu dùng Vô Ảnh Chi Độc giam chúng ta vào trong này, tất phải có ý đồ... Lão ma này thừa biết mà...

- Tất nhiên ta có ý nên mới đưa các vị vào trong nhà lao này.

Y vừa nói vừa moi trong thắt lưng của mình hai nhánh Hồng Liên giơ lên cao, rồi tiếp:

- Hai nhánh Hồng Liên này, một là của Võ Thánh, một của Thiên Ma Thế Vương. Còn nhánh Hồng Liên của Vạn Hóa Đạo Tử thì ta không thấy đâu.

Huyết Ảnh Ma Tôn giả từ từ quay lại.

Vạn Hóa Đạo Tử, Võ Thánh và Thiên Ma Thế Vương thất vọng khi nhận ra tấm khăn đỏ trùm luôn cả mặt y, chỉ còn chừa lại hai con ngươi sáng quắc, lạnh băng. Huyết Ảnh Ma Tôn lại tiếp:

- Vạn Hóa Đạo Tử... Ta nghĩ lão ở trong này cũng chẳng cần đến nhánh Hồng Liên làm gì.

- Tất nhiên ở trong này Vạn Hóa Tử này không cần rồi. Nhưng khổ nỗi ta lại bỏ nhánh Hồng Liên vào túi người, trong lúc người ra tay hứng một chỉ Khuru Ma của lão ma kia.

Cặp mắt của Huyết Ảnh Ma Tôn chớp liên hai cái. Cứ tưởng như y vừa nghe một lời giễu cợt của Vạn Hóa Đạo Tử.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả tiếp:

- Chắc lâu quá khiến người quên rồi. Lão Vạn này có tài móc túi thiên hạ kia mà. Bây giờ thì người về mà lục lại y trang của mình sẽ thấy nhánh Hồng Liên đó.

Võ Thánh chấp tay trước ngực:

- A di đà Phật... Bần tăng xem chừng người không phải là Huyết Ảnh lão ma.

Người vận huyết y buông luôn một câu khẳng khái:

- Đúng như vậy... Ta không phải là Huyết Ảnh Ma Tôn.

- Thế người là ai?

- Lão hòa thượng không cần biết làm gì. Lão hòa thượng chỉ cần biết, ta hành sự theo di huấn kẻ đời trước.

- Người là hậu nhân của Huyết Ảnh Ma Tôn?

- Ta đã nói lão hòa thượng không cần biết.

Thiên Ma Thế Vương chồm tới trước nói:

- Ở thì chúng ta không cần biết, nhưng người muốn điều kiện gì để thả tất cả chúng ta ra. Người nói điều kiện ra đi... Đứng dài dòng nữa.

- Ta không khách sáo với các vị... Để đổi lấy sự phóng thích và tự do, tất cả ba vị phải biểu diễn võ công đã hàm thụ được trong nhánh Hồng Liên của mình.

Thiên Ma Thế Vương trợn mắt:

- Người muốn học võ công trong Hồng Liên?

- Ta thường nghe thiên hạ nói, võ học trong Hồng Liên là đỉnh cao tối thượng. Mỗi nhánh Hồng Liên là một tuyệt kỹ võ học, chỉ có những bậc kỳ tài mới thụ lãnh đặng. Các vị đây là những bậc kỳ tài, chắc đã thấu hiểu võ công trong từng nhánh Hồng Liên kia, thì sao không cho ta rửa mắt nhìn qua chứ?

Vạn Hóa Tử hình mũi, khi một tiếng:

- Chúng ta biểu diễn võ công thì chẳng khác truyền thụ cho người rồi. Người học hết võ công của ba chúng ta thì còn ai trên giang hồ xứng là đối thủ của người.

- Lão muốn ăn để được sống. Hay khư khư giữ bí mật võ học trong nhánh Hồng Liên.

Y nói dứt câu, vỗ tay ba cái. Lập tức có hai gã đại hán xuất hiện khiêng vào một cái bếp. Liên theo sau hai gã đại hán đó là ba thiếu nữ cung trang, bung những chiếc khay có đủ các món trên đời.

- Các vị thượng thức tài nghệ nấu nướng của các a hoàn coi có hơn những bí mật võ công trong Hồng Liên không?

Y đứng nép qua một bên.

Hai gã đại hán nhóm lò, và ba thiếu nữ cung trang với những động tác thành thục của bọn đầu bếp lành nghề trong cung đình, bắt đầu xào nấu.

Vạn Hóa Tử, Thiên Ma Thế Vương và Võ Thánh căng mắt nhìn bọn nữ nhân cung trang. Cả ba người liên tục nuốt nước bọt, và Vạn Hóa Đạo Tử nhỏ cả nước miếng ra ngoài.

Tất nhiên sự thèm khát của ba vị kỳ nhân đời trước không qua khỏi cặp mắt sắc như đao của người vận huyết bào. Cặp mắt của y tỏ ra đặc ý vô cùng khi nhận ra vẻ căng thẳng chờ đợi được ăn trên ba khuôn mặt thiếu nữ kia.

Võ Thánh miệng luôn niệm Phật hiệu.

Thiên Ma Thế Vương thì chẳng cần được cái đói muốn lôi cả lục phủ ngũ tạng ra ngoài. Lão chìa tay ra ngoài song sắt:

- Ê... Cho lão phu một miếng thịt bự nhất đó.

Vạn Hóa Đạo Tử liếc Thiên Ma Thế Vương, rồi đập tay vào lão nói:

- Làm gì mà người hấp tấp như vậy?

Thiên Ma Thế Vương ngược xéo lên Vạn Hóa Đạo Tử nói thêu thào:

- Lão lùn mũi trâu... Ta đói lắm rồi.

- Người đói bộ ta không đói sao. Nhưng khi người đã ăn thì phải truyền võ công cho người ta biết không?

- Ấy... Ăn trước rồi tính sau.

Mùi thơm bốc lên tỏa ngợp cả khoảng không gian nhà lao. Ngay cả Võ Thánh một bậc đạo hạnh cũng phải nheo mày.

Vạn Hóa Đạo Tử cười ha hả:

- Ê... Chúng ta đói lắm rồi... Người cho chúng ta trước đi, mới có sức biểu diễn võ công trong Hồng Liên được chứ.

Người vận huyết y lắc đầu:

- Vạn Hóa Tử... Lão muốn ăn tất phải chịu đổ mồ hôi.

Vạn Hóa Đạo Tử nuốt nước miếng.

Thiên Ma Thế Vương gãi đầu nói:

- Lão phu biểu diễn cho người xem trước, rồi người cho ta ăn chứ gì?

- Tất nhiên rồi.

Gã vận huyết y với tay lấy một bầu rượu. Y rót rượu ra chén trao luôn vào tay Thiên Ma Thế Vương cười nói:

- Sự thành thật của lão khiến dạ ta hoan hỉ vô cùng. Đây là chén rượu Bồ đào tửu, ta tặng trước cho lão đó.

Thiên Ma Thế Vương không khách sáo, ngửa cổ uống luôn một hơi, rồi khà khà. Lão hí hửng nói:

- Ngon thật... Ngon thật... Lần đầu tiên ta mới thưởng thức một chén rượu ngon như vậy.

- Biết rượu ngon tất hiểu người trao rượu.

Thiên Ma Thế Vương chớp mắt:

- Ta biết... Ta biết...

Vạn Hóa Đạo Tử nuốt nước miếng. Thà rằng Thiên Ma Thế Vương đừng uống rượu trước mặt lão thì còn đỡ. Đằng này Thiên Ma Thế Vương đã uống lại còn tấm tắc khen ra lời, khiến cho Vạn Hóa Đạo Tử thèm hơn.

Vạn Hóa Đạo Tử cũng vốn là con sâu rượu, và con sâu đó bắt đầu thức dậy đòi hỏi. Lão tưởng như toàn thân mình nổi đầy gai ốc. Bởi sự thèm muốn ăn uống dâng cao đến tột độ.

Lão đưa tay ra ngoài song sắt, mắt sáng lên nói:

- Cho lão phu một chén với.

- Lão cũng muốn uống nữa à?

- Lão phu đang thèm muốn chảy cả nước miếng ra ngoài.
- Giữa rượu và bí mật võ công, lão chọn thứ nào?

Vạn Hóa Đạo Tử nhăn mặt:

- Bây giờ... lão chọn rượu... Ừ chọn rượu và chọn cái ăn trước đã.
- Thế thì còn chờ gì mà chưa đọc khẩu quyết võ công và biểu diễn cho ta xem.

Vạn Hóa Đạo Tử lưỡng lự.

Thiên Ma Thế Vương đẩy Vạn Hóa Đạo Tử qua một bên nói:

- Ta thực hiện lời giao ước với ngươi trước.
- Được... Lão hãy làm tấm gương trước đi.

Thiên Ma Thế Vương liền đọc khẩu quyết Khuru Ma chỉ vánh vách như một đứa học trò đang trả bài. Lão đọc xong, nhìn người vận huyết y nói:

- Đó là khẩu quyết luyện Khuru Ma chỉ, tuyệt học của lão phu đã hàm thụ trong nhánh Hồng Liên. Nếu luyện thành Khuru Ma chỉ, có thể dụng khí chuyển hóa thành kiếm khí mà đánh đối phương.

- Hay lắm... lão hãy biểu diễn cho ta xem.

Thiên Ma Thế Vương nhìn chung quanh nhà lao, rồi nhắm vách đá ngay sau lưng mình.

Lão cong mười ngón tay, hét lên một tiếng, vung thẳng tới phía trước. Từ mười đầu ngón tay của lão, những đạo khí xanh rờn thoát ra đập thẳng vào vách đá.

Nhìn lại vách đá đã bị khoét thủng mười lỗ nhỏ bằng đầu ngón tay út.

Sau khi phát công mười đạo khí Khuru Ma chỉ, Thiên Ma Thế Vương ngồi phịch xuống đất, mồ hôi tuôn ra ướt đầm mặt, thở hồng hộc.

Lão buông thõng hai tay, mặt mày nhăn nhó:

- Mệt quá... Mệt quá... Ta đã bị đói, bị khát còn dụng đến chân nguyên, chắc chết quá.

Người vận huyết y bật cười khanh khách:

- Thiên Ma Thế Vương được quyền ăn trước và uống trước.

Nếu trước khi Thiên Ma Thế Vương phát tác Khuru Ma chỉ mà nghe mấy lời của người vận huyết y chẳng khác nào bắt được ngọc ngà châu báu, nhưng bây giờ nghe thì lão thờ ơ. Không phải lão không muốn ăn, không muốn uống, mà tại vì lão quá đói, quá khát, lại dụng đến chân

nguyên nên chẳng khác nào dòng sông đã gần cạn, lại bị hạn hán khiến chẳng mấy chốc chỉ còn là mảnh đất khô cằn nứt nẻ.

Hai gã đại hán mở cửa lao, xốc nách Thiên Ma Thế Vương lôi ra khỏi nhà lao.

Người vận huyết y nhìn hai gã đại hán nói:

- Hãy cho Thiên Ma Thế Vương được hưởng thụ như lời của ta.

Hai gã đại hán ôm xốc Thiên Ma Thế Vương bước ra ngoài.

Người vận huyết y quay lại đối mặt với Vạn Hóa Đạo Tử và Võ Thánh:

- Hôm nay ta chỉ muốn học phần võ công Khuru Ma chỉ thôi. Ngày mai ta sẽ học tiếp.

Y vừa nói vừa vói tay lấy hai cái cánh gà thả vào trong nhà lao.

- Các ngươi dùng tạm, ngày mai ta sẽ thết đại đại yến.

Võ Thánh và Vạn Hóa Đạo Tử vốn là bậc tu đạo nên không ăn mặn, nay trong tình huống đói khát rũ rượi, hai người cũng phải ăn, mà ăn thì chẳng khác nào đã phạm giới.

Vạn Hóa Đạo Tử và Võ Thánh dậm ra lưỡng lự.

Vạn Hóa Đạo Tử lí nhí nói:

- Ê, ngươi thừa biết chúng ta không ăn mặn kia mà.

- Ở đây chỉ có mỗi món đó mà thôi, ăn hay không ăn tùy hai vị.

Gã nói dứt câu, ra dấu rồi cùng với ba ả cung nữ bước ra ngoài.

Vạn Hóa Đạo Tử nhìn Võ Thánh:

- Trí Viễn thiền sư, lão tính sao? Ăn hay không ăn?

- A di đà Phật...

Võ Thánh chấp tay trước ngực từ từ nhắm mắt lại.

Vạn Hóa Đạo Tử cầm hai chiếc cánh gà, xít đến ngồi cạnh Võ Thánh:

- Lão trọc... Ngươi một cái... Ta một cái.

Võ Thánh mở mắt, nhìn chiếc cánh gà trên tay Vạn Hóa Đạo Tử. Lão hòa thượng nuốt nước miếng, nhưng miếng thì đọc Phật hiệu:

- A di đà Phật... Bàn tăng không muốn phạm giới.

Vạn Hóa Đạo Tử nhăn mặt:

- Người không ăn, làm sao ta ăn được. Ta cũng đâu muốn phạm giới. Nhờ bọn thiên hạ biết sẽ đàm tiếu, làm sao mà chịu nổi. Nhưng...

- A di đà Phật. Vạn Hóa Đạo huynh có muốn dùng thì cứ tự nhiên.

Vạn Hóa Đạo Tử cầm hai chiếc cánh gà giơ lên trước mặt:

- Úi chà... Nó thơm làm sao đó.

Lão quay sang Võ Thánh:

- Lão hòa thượng... Lão cứ coi như lúc này Phật Tổ Như Lai đã đi ngủ rồi. Không biết lão phạm giới là được chứ gì?

- A di đà Phật... Bần tăng...

Võ Thánh chưa kịp nói hết câu, nước miếng đã nhỏ ra ngoài.

Vạn Hóa Đạo Tử không dần nổi cái đói hành hạ nữa, đưa luôn chiếc cánh gà lên miệng nhai ngồm ngoàm. Lão vừa ăn vừa nói:

- Lão Vạn này cứ tưởng Thái Thượng lão quân chắc đang bận đánh cờ, không chú ý đến đâu.

Thoáng chốc chiếc cánh gà đã chui hết qua miệng Vạn Hóa Đạo Tử.

Vạn Hóa Đạo Tử ăn xong, còn thêm thường nhìn tới chiếc cánh thứ hai của Võ Thánh, cười nói:

- Lão Vạn đã lỡ phạm giới rồi, mà người thì không chịu ăn. Thôi để ta ăn giùm lão hòa thượng luôn vậy.

Vạn Hóa Đạo Tử vừa nói vừa thò tay tính lấy chiếc cánh gà còn lại thì Võ Thánh đã ra tay nhanh hơn.

Vạn Hóa Đạo Tử thoáng ngẩn ngơ thì Võ Thánh bậm môi nói:

- A di đà Phật... Phật tổ từ bi hỉ xả, xá tội cho Trí Viễn này.

Nói dứt câu, Võ Thánh cho luôn chiếc cánh gà vào miệng, ăn ngon lành.

Vạn Hóa Đạo Tử mặt nhăn nhó, bắt chước Võ Thánh chấp tay trước ngực, miệng lảm nhảm:

- A di đà Phật.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>